

Nr 427.

Av herr **Cassel m. fl.**, om ändrad ordning för uppbörd av kvarstående skatt.

Syftet med källskattesystemets införande var att de skattskyldiga normalt icke skall belastas med skatteskulder, som kvarstår långt efter det inkomsten åtnjutits. Systemet fungerar emellertid icke helt i enlighet med lagstiftarens intentioner, framför allt därför att de skattskyldiga själva inte förmår överblicka sin skattesituation och därför underlåter att vid den preliminära skatteuppbörden göra tillräckligt stora inbetalningar. Detta beror säkerligen i flertalet fall icke på försumlighet eller ovilja utan på en ganska naturlig oförmåga att sätta sig in i den orimligt invecklade skattelagstiftning som vi under senare år fått.

Vid detta förhållande är det angeläget att de kvarskatter som uppstår kan gäldas av dem som drabbas därav utan att vederbörandes ekonomi kanske för lång tid framåt blir undergrävd eller allvarligt störd. Så är för närvarande icke förhållandet. Även människor med blygsamma tillgångar och inkomster, icke minst smärre näringsidkare och jordbrukare, får till sin förskräckelse och häpnad mottaga kvarskattensedlar på belopp som för deras förhållande ter sig hart när omöjliga att anskaffa. De inkomster de haft under beskattningsåret har de i god tro förbrukat, och nu står de inför nödvändigheten att söka låna pengar eller att realisera tillgångar.

Det kan icke ligga i samhällets intresse att kvarskatten på detta sätt äventyrar skattedragarnas ekonomi. Tvärtom är det även ur allmän synpunkt angeläget att kvarskatten kan betalas med så små störningar i vederbörandes ekonomiska förhållanden som möjligt.

För att så skall kunna ske är det nödvändigt att beloppet uppdelas på mer än två terminer, åtminstone i de fall då det uppgår till ett mera avsevärt belopp. Förslagsvis bör en sådan uppdelning äga rum då kvarskattebeloppet överstiger 1 000 kronor. En fördelning på de skatteterminer som infaller under mars, maj, juli och september månader synes ändamålsenlig. För jordbrukare i gemen är våren en tid med ansträngd likviditet bl. a. därför att de då har stora utgifter för inköp av gödning och utsäde. Det är fördenskull för dem värdefullt om åtminstone en del av kvarskatten på detta sätt skulle komma att förfalla till betalning först efter det att eventuella skogslikvider influtit, vilket i allmänhet torde ske i juni eller juli månader, och åtminstone en del av skördeinkomsterna kommit dem till handa i augusti—september månader.

Med stöd av det anförda hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om förslag till sådan ändring av uppbördsförordningen att uppdelningen av kvarskatten när det gäller belopp över 1 000 kronor sker på de terminer som infaller i mars, maj, juli och september månader.

Stockholm den 27 januari 1954.

Leif Cassel.

Ernst V. Staxäng.

Henrik Munktell.
